

Гео Милев
Кръстьо Сарафов

Ти носиш в себе си една ужасна и прекрасна есен:

Надвесени дъги от мъченическо сребро –

луна – прожектор – ултравиолет:

Блед –

в миг посред страшна тишина

настръхват две окаляни ръце –

по тях петна от розова детинска кръв:

– О майко, как пращяха неговите кокалчета!

И ето втората луна:

надвесени дъги от мъченическо сребро –

и шепота на ужасение.

И ето третата луна.

През сините стъкла отвън

и посинялата удавена невинност:

– Братя, спрете, чуйте! –

Камбаните на цялата страна –

на всички черкви, манастири, параклиси

– ще бият – трябва – траур. –

Един велик, огромен, всенароден траур!

Ти носиш в себе си една ужасна и прекрасна есен:

И всяка реч е песен. –

Съня възхожда във видение:

и ето третото преображение на бога:

– И питам се: де става всичко туй

което се разправя в песента?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11293>]